

El oso

William Faulkner

[Download now](#)

[Read Online](#)

El oso

William Faulkner

El oso William Faulkner

Espléndido relato, que resume la renuncia del protagonista a una herencia, como resultado de su negativa a reconocer la propiedad de una tierra corrompida por la codicia de sus ocupantes. Para él, el viejo oso que es acosado implacablemente, es un anacronismo indomable e invencible. Todas las obsesiones fundamentales de la narrativa faulkneriana concurren en este relato, una auténtica obra maestra.

El oso Details

Date : Published August 1st 1993 by Anagrama (first published May 9th 1942)

ISBN : 9788433920249

Author : William Faulkner

Format : Paperback 151 pages

Genre : Fiction, Short Stories, Classics, Literature, American

 [Download El oso ...pdf](#)

 [Read Online El oso ...pdf](#)

Download and Read Free Online El oso William Faulkner

From Reader Review El oso for online ebook

Sergio Andrés says

Conocí a Faulkner en la facultad cuando curse literatura norteamericana: leí "Intruso en el polvo" y algunos cuentos. En ese momento me gustó muchísimo pero no tuve oportunidad de leer nada más de él. Investigando un poco -no tanto, en esta época no es demasiado difícil- leí que Faulkner era, junto a Joyce, uno de los maestros del monólogo interno y de los que llevaban al máximo la cuestión del "fluir de la consciencia". Con lo poco que había leído de Faulkner, no podía afirmar esto; pero, ahora, luego de leer este relato, no me cabe ninguna duda que está al mismo nivel de demencia narrativa que Joyce.

Este pequeño relato es sublime y está repleto de temas muy "faulknerianos": la posesión de las tierras, las cuestiones raciales -esclavitud-, el incesto y los lazos familiares "corruptos"; todos son temáticas muy propias del genio sureño. Todo se desarrolla en los bosques del ficticio condado de Yoknapatawpha y la historia comienza hilvanándose a través del temerario, inmortal y sabio Old Ben, el oso que nunca podía ser cazado; el oso inmortal. Pero esto queda casi relegado cuando llegamos al cuarto capítulo, donde Faulkner muestra todo su delirio narrativo y nos empapa de sus reflexiones acerca de la posesión de la tierra, Dios, los ancestros, la esclavitud y otras tantas cosas más que se me perdieron en el desquiciado fluir de la consciencia. Necesitaría al menos una relectura del cuarto capítulo para comprender muchas más cosas que se me escaparon.

Roxana says

A really moving and heartbreaking story about the shift in the entire dynamic (natural, social, ethnic) of the North American landscape after the European arrival. To me it was much more than a story about the rites of passage that a boy must go through in order to become a man. The death of Old Ben, the bear and the subsequent death of Sam Fathers symbolized the death of the old world and the old laws of the land. Nature, men and laws all killed by the arrival of the white man and all signs of their existence wiped out. The ending, with the sound of the forest that has served as a home to the monstrous and God-like creature that was Old Ben being cut down by the logging company reminded me of the final line of Chingachgook in "The last of the Mohicans": "The frontier moves with the sun and pushes the Red Man of these wilderness forests in front of it until one day there will be nowhere left. Then our race will be no more, or be not us. The frontier place is for people like my white son and his woman and their children. And one day there will be no more frontier. And men like you will go too, like the Mohicans. And new people will come, work, struggle. Some will make their life. But once, we were here."

Víctor says

La narrativa de Faulkner es exquisita y el uso de los recursos literarios impecable. Su prosa es abrumadoramente compleja aunque su estilo es poético y conmovedor. Es uno de esos autores que ganan en voz alta.

A pesar de ello (o a su causa) la profundidad de su historia me ha resultado inalcanzable en un momento en el que necesitaba leer (como anuncia su sinopsis) un relato corto (nada más lejos de la realidad).

Ansío encontrarme de nuevo con este autor en otro momento y con otras de sus obras.

Heba TariQ says

??? ????? ??????? ??????? ??? ????? ?? ?????.

Yoana says

This 100-page story is comprised of two narratives – one is of the 4-year hunt for Old Ben, a legendary bear walking around with bullets under its skin, old and wise and smarter than the hunters and all their dogs, until Ike, the protagonist, and the mutt Lion come along. The other one, inserted like a 30-page footnote in the middle of the hunting story, is about Ike's heritage: his parentage and their various sins and shameful deeds and his overall legacy of the South and its burdensome history; and of the land, the earth which he tries to become worthy of by repudiating his unearned ownership of it – one forced on him and marked with dishonour.

I'm sorry to say I didn't do the story justice. I was absent-minded, I wasn't in it, I kept counting the pages until I would be done with it. It was only at the very end that I stopped fidgeting long enough to get into the written word a little bit and noticed how gorgeous the prose was. I imagine all the rest of it – layers, meanings, intertextual and cultural references, symbolism, etc. – flew right over my head.

What I did get by my grudging engagement with the text was that it's not just about hunting, and not just about the obvious symbolism of the bear hunt as a passage into manhood, but also about the fading laws of the land conquered and ravaged by the white man, the weight of past sins, the struggle to remain honourable when you're the heir and inheritor of unspeakable vileness, the long path to renouncing what you've been taught and raised to be in order to sink back into the condition nature and God intended for you. It's an emphatically spiritual story.

Perhaps some day, when I'm old and solitary and instead of spending all my time online I'd spend it with nature, I'll read it again and really read it that time.

Lorie says

Read for English Literature 101, SPU, 1980 - my first college course. I will NEVER FORGET Dr. Fanny Gates reading excerpts for the class - with her enthusiasm for this author and this particular work, her fabulous sensibility, and her amazing Deep South accent - unforgettable perfection! (I can even remember how gorgeously she enunciated the word "literature". The things we take from college - and the things we don't: I confess to recalling very little of the book!)

Oliver Twist & Shout says

Leyendo este extenso relato he sufrido desagradables flash-backs de los peores momentos de ¡Absalom,

Absalom!. Los primeros tres capítulos los encuentro interesantes, pero tras el cuarto me parece ilegible. Es después de dejar atrás los hechos de la cacería y centrarse en una herencia que aparece el Faulkner que prefiere aparentar grandeza por encima de escribir algo grande. A toda costa se ha de notar que está haciendo algo muy, muy complicado y por eso, por capricho, las frases se extienden a lo largo de varias páginas, las digresiones son abundantes, arbitrarias y aburridas y la pátina bíblica del tono es de lo más empachosa. No encuentro una finalidad a todo ese circo de alta literatura. Prefiero al de **'Luz de Agosto'**, dónde pone sus cualidades al servicio del relato y no al revés.

Ese Faulkner abstruso y pretencioso también aparece en la mencionada **¡Absalom, Absalom!**, sin embargo, si en esa novela puede concederle el beneficio de la duda dado que pude asimilarlo a grandes rasgos, eso no ocurre en **El oso**, dónde no estoy seguro de lo que ocurre ni a quién. Cuanto menos me ha sido útil de cara a comprender que jamás he de leer **Desciende, Moisés** ni ningún otro de sus libros con referencias bíblicas en el título.

Leslie says

"Él usó la sangre que había llevado el mal para destruir el mal; lo mismo que los médicos provocaron la fiebre para quitar la fiebre ,el veneno para matar el veneno"

Morgan says

Read this as part of *Go Down, Moses*. For some reason, I'm not sure, I think I've read this before in college. I think I'm getting confused with either a Carson McCullers or Flannery O'Connor short story. The first few pages of this seemed like I've read this before, but I don't think I'm right.

Hanipal Hamilcar says

???? ?? ??? ?????? ?? ???? ?????? ?? ?????? ?????????? ????? ?????? ??? ??? ??? ?????? ?? ???
????? ?????? ??? ?????? ??? ???? ???? ???? ????? ????
?????? ???? ?????? ?????? ?????? ??????? ?? ?????? ??????? ??????? .. ??? ? ? ? ???? ? ? ???
?????? ? ? ?????? ????? ? ? ? ? ??????

Jeremy says

Faulkner really starts this out with all cylinders firing. The first forty or so pages are just some of the most achingly gorgeous prose I think I'll ever read. He perfectly conjures up how Ike's adolescent infatuation with the woods develops over a series of summers, turning from a boyish infatuation into something that would come across as hokey mysticism if it didn't feel so painfully intimate. I was utterly, I mean **UTTERLY** mesmerized for the first 40 or so pages of this. The rest of the piece, while deliriously well written in its own way, just didn't match up the the beginning though. The usual Faulkner themes of racial guilt, incest, social/spiritual burden of southern experience etc. just felt really pro forma here. And the labyrinthine family history, while fascinating, seemed kind of unnecessary to the overall story. (Disclaimer: I haven't read the

rest of Go Down, Moses, and I understand that this fits into a broader cycle of stories, so maybe in that larger context all of the familial stuff coheres a bit better than it does in just this one story.)

All that aside, this is a gorgeous short novel which I would almost universally recommend.

Gürkan says

Gabriel Garcia Marquez yazar hakk?nda ?unlar? söylüyor: "Bir yazar için Faulkner okumak, h?zla gelen bir trenin önüne yatmak gibi tehlikelidir. Etkisinden kurtulamazs?n?z." Okuyucu için de ayn? durum geçerli. XX.yy'da anadili ?ngilizce olan yazarlar aras?nda ad? James Joyce ile ilk s?raya yaz?lacak olan Faulkner'in bu eseri, di?er eserlerinde oldu?u gibi tüm unsurlar?yla okuyucusuna " Yine Faulkner ve yine muazzam bir estetik haz. " dedirtmeyi ba?ar?yor. Kitapta çok ince bir denge var. Kitap alegorilerle dolu, ama yazar bu alegorileri öyle sistemsel biçimde kitaba dahil etmi? ki kitab?n edebi karakteri ve genel olarak dilinden hiçbir ?ey kaybolmuyor, tam aksine bir ba?yap?t olma yolunda ko?ar ad?m edebi duraklardan okuyucusunu selaml?yor. Tüm bunlarla beraber, Ses ve Gürültü ve Dö?e?imde Ölürken gibi kitaplarla ayn? seviyede de?il bence.

I Am says

this story remind me "the old man and the sea" in both stories there is a goal. in this story different people are united for one reason. we feel life and nature from this story and I think one of the idea is eternity as well, when at the end of the story it is said that Seam and Loma are not dead, they lived in nature in leaves and so on

Camille Stein says

He had listened to it for years: the long legend of corncribs rifled, of shotguns and grown pigs and even calves carried bodily into the woods and devoured, of traps and deadfalls overthrown and dogs mangled and slain, and shotgun and even rifle charges delivered at point-blank range and with no more effect than so many peas blown through a tube by a boy—a corridor of wreckage and destruction beginning back before he was born, through which sped, not fast but rather with the ruthless and irresistible deliberation of a locomotive, the shaggy tremendous shape.

Burak A says

<https://yazantasurinchi.blogspot.com....>

“Go Down, Moses” adıyla 1942’de yayınlanan ve birbirleriyle alakalı yedi hikayeden oluşan öykü kitabının (roman diyenler de var) en uzun hikayesi aslında “The Bear”, fakat öyle ünleniyor ve övülüyor ki sonraları ‘novella’ olarak tek başına da basılıyor. Faulkner’in en iyi eseri olduğunu iddia edenlerden tutun da ekokritik edebiyatın bağıtacı olduğunu söyleyenlere kadar hakkında birçok deneney var. Övgüye değer mi konumadan önce kitapta neler olduğunu bakarsak:

(Spoiler içeriyor.)

En genel tabiriyle bir av-avcı hikayesi bu, Koca Ben isimli ormanın en güçlüsü bir avcı var ve karakterimiz Isaac’ın 10 yaşından itibaren içinde bulunduğuları için adeta bir ölüm kalım meselesine dönüşümü durumunda Koca Ben. Her yılın kasım ayında toplanıp ormana yalnızca Koca Ben’i avlamaya gidiyorlar ve bu artık onların dini bir ritüeli haline gelmiş gibi. Kitabın başlarında Isaac yaşı küçük olduğu için henüz avlamaya gidemiyor fakat geri gelmelerini beklerkenki düşünceleri kitabın ana temasını oluşturuyor: Herkesin hayatını ölümlü olduğunu ummasına rağmen içten içe ölümsüz olduğunu inandığını, yine hayatı öldüremeden geleceklerini, zaten kimsenin bunu istemediğini, ormana yalnızca yıllık törenlerini tamamlamaya gittiğini düşünüyor. Gidilerini tam olarak şu sözlerle tanımlıyor Isaac-Faulkner: “Koca avcının öfkeli ölümsüzlüğüne yapılan yıllık tören-tapanma.” Bu şekilde yıllar geçiyor ve Isaac bu törene katılacak yaşa geliyor. Yılların verdiği yaralanmalar ve yorgunluk ile av artık eskisi kadar güçlü değil ve gerçekten de bir gün avcıya bana göre hikayenin en önemli ikinci karakteri Boon öldürücü darbeyi vuruyor. Fakat kitabın “doruk noktası” gibi gözüken bu sahnesi hiç beklendiği gibi gerçekleşmiyor, sessiz ve sakince, sanki bir şeyler yanlışmış gibi. Ardından Isaac daha da büyüyor, kitabın sonlarına doğru bütün cümlelerin, eylemlerin, noktalamaların karıştığı bir bölümde kitabın manasını ortaya çıkaran toprak ve insan düşüncelerini okuyoruz Faulkner’den. Kitap hayatı öldüren Boon’un Isaac’a ormandaki sınıpları ellememesi için başlarıyla sonlanıyor.

Burada elbette muazzam bir alegori var. Avcı ölümsüz, yenilmez nitelikleriyle doğayı sembolize ediyor, avcılarımız ise doğanın avcısı olan insanın. Doğayı kontrol etme isteği insanın, öyle bir hal alıyor ki güdülerin önüne geçiyor ve insanı kontrol etmeye başlıyor. Fakat nihayetinde bunu başardıklarında ortaya çıkan sonuç pek de iyi olmuyor, verilen onca kayıp ve üzüntüler ki iyiyi düşüncelere sevk ediyor. Isaac burada bana göre bir peygamber görevi görüyor, her şeyi tanımlıyor, çöküşleri ve hataları görmüş, olgun değilken ses çıkaramamış olanlara fakat olgunlaştığında düşüncelerini, herkese karşı olarak, ortaya koymuş, toprak ve köle sahipliğini kesin olarak reddeden, dini simgeleyen bir karakter. İnsan Tanrı’nın kendi varlığını dünyada temsil etsin diye yarattığını söylüyor, toprağa ve diğer insanlara sahip olsun diye değil. Ve istemiyor ona kalan miras, onun istediği ormanı son bir kez görmek yalnızca, özür dilemek için değil belki ama, hüznünü göstermek için en azından. Fakat değirtiremiyor hiçbir şeyi elbette, bunu da büyük bir ustalıkla gözümüze çarpıtıyor Faulkner Boon karakteri ile. Hani şu avcı öldüren, doğayı kontrol etmeyi başaranlar var ya! Bir kere almış bunun tadını, gözü dönmüş bu noktadan sonra, Isaac’a başlıyor, defolmasını söylüyor bu ormandan: “Birine bile dokunamazsın! Benim onlar!”

(Spoiler bitiyor.)

Tanımlamam gerekirse bu kitabı, ‘güzel bir sanat eseri’ derim. Sade, çarpıcı, binlerce sayfalık kitaplara değer ve olması gerektiği kadar zor ve en önemlisi kitapların büyük çoğunluğunun aksine bir sanat eseri. Faulkner’a şükretmek gerekiyor gerçekten. Şiirin kötünün dışında, edebiyat nasıl yapıldığını gösteriyor

herkese.
